

opusdei.org

Prvı pridružení Opus Dei

V tejto epizóde Fragmenty histórie historik Constantino Ánchel, doktor teológie a výskumník Centra pre štúdium Josemaríu Escrivá, autor viacerých textov o histórii Opus Dei, rozpráva o prvom pridruženom členovi Opus Dei a opisuje, ako sa v nasledujúcich rokoch povolanie k Dielu ako pridružený rozšírilo do viacerých španielskych miest.

05.02.2025

Povolanie do Opus Dei je pre všetkých jeho členov rovnaké. Existujú iba rôzne spôsoby, ako túto istú výzvu žiť podľa osobných okolností každého jednotlivca. V tejto epizóde Constantino Ánchel rozpráva o ceste, ktorou sa od roku 1950 začali do Opus Dei začleňovať prví pridružení muži.

Od samého začiatku svätý Josemaría jasne zdôrazňoval, že na to, aby človek patrilo do Opus Dei, je potrebné povolanie, Božia výzva, ktorej obsah je pre všetkých členov rovnaký: hľadať svätosť uprostred sveta, posväcovať svoju profesionálnu prácu a svetské skutočnosti, v ktorých žijú. Je to podobné ako príslušnosť k Cirkvi: hoci v nej existuje rozmanitosť členov, všetci prijali ten istý krst,

ktorý ich začleňuje do misie Cirkvi, a všetci sú povolaní k plnosti kresťanského života.

Takto v Opus Dei existuje jednota povolania. Fenomén povolania je u všetkých rovnaký, pretože všetci majú tú istú výzvu dosiahnuť svätosť vo svojom každodennom živote podľa ducha Opus Dei. Prostriedky posväcovania sú rovnaké, právo prijímať formáciu je rovnaké a povinnosť Diela poskytovať duchovnú a formačnú pomoc platí pre všetkých členov rovnako. Všetci sa plne podieľajú na apoštoláte vlastnom Opus Dei.

V rámci tejto jednoty povolania sa numerári, pridružení a supernumerári odlišujú iba mierou svojej obvyklej disponibility venovať sa úlohám formácie a určitým apoštolským aktivitám. Táto disponibilita závisí od osobných, rodinných a profesijných okolností.

Neodlišujú sa teda väčším či menším úsilím o svätosť a apoštolskú misiu, ktorá je pre všetkých úplná.

Prvý pridružený Opus Dei

Tí, ktorí v prvých rokoch nasledovali svätého Josemaríu, boli prevažne mladí univerzitní študenti.

Zakladateľská vízia však bola oveľa širšia, pretože zahŕňala ľudí zo všetkých spoločenských vrstiev.

Kánonická legislatíva a teologická doktrína tej doby pôvodne nepočítali s tým, že by jedna jediná inštitúcia mohla zahŕňať rozmanité skupiny osôb, ku ktorým bolo Opus Dei povolane. Od roku 1950 sa to však zmenilo. V tomto článku sa pozrieme na príbeh prvého pridruženého člena a na to, ako sa v nasledujúcich rokoch rozšírila táto forma povolania medzi mužmi v Opus Dei. V inom článku sa analyzuje rozšírenie medzi ženami.

Prvým, kto požiadal o prijatie ako pridružený, bol Francisco Navarro Rodríguez. Akú cestu prešiel? Narodil sa v roku 1922 v meste Valdepeñas, v provincii Ciudad Real. Jeho otec viedol obchod s potravinami a matka sa starala o domácnosť. Základnú školu aj stredoškolské štúdium absolvoval vo svojom rodnom meste. Náboženská a morálna výchova, ktorú dostal v rodine, bola základná, ale nie zvlášť vrúcna. Počas občianskej vojny, keď nebolo možné praktizovať kresťanský kult, jeho duchovný život ochladol. Keď vojna skončila, mal 17 rokov a začal študovať obchodníctvo – odbor trhu, čo bolo stredoškolské odborné vzdelanie.

V roku 1940 sa stala udalosť, ktorá ho priviedla k zamysleniu a preorientovaniu jeho duchovného života. Ochorenie ho prinútilo stráviť tri až štyri mesiace na lôžku. Počas týchto dní prečítal celý Nový zákon a

dospel k záveru, že musí zmeniť svoj život, pretože bol dosť vzdialený od Cirkvi. Jeho náboženský život sa dovtedy obmedzoval na krátku modlitbu k Panne Márii pred spaním, ale do kostola nechodil vôbec. Urobil si teda generálnu spoveď, začal chodiť na nedeľné sväté omše a pristupoval k svätému prijímaniu každé dva až tri mesiace (v tom čase nebolo bežné pristupovať k Eucharistii často).

Po uzdravení pokračoval v štúdiu obchodu a rozhodol sa pripraviť na prijímacie skúšky do národnej banky, ktoré sa mali konať v poslednom štvrtroku 1941. Keď čelil tejto výzve a veľmi túžil získať pracovné miesto, rozhodol sa uzavrieť „zmluvu s Pánom“: „Napadlo mi – hovorí –, že ak urobím skúšku, budem denne pristupovať k svätému prijímaniu počas šiestich mesiacov.“ Skúšku zvládol a keďže bol mužom slova, dodržal svoj sľub. Keď sa napokon

skončilo obdobie, na ktoré sa zaviazal, cítil potrebu pokračovať v každodennom prijímaní Eucharistie.

O pár rokov neskôr, v apríli 1943, požiadal o preloženie do hlavného mesta provincie, do Ciudad Real, čo mu bolo aj schválené. Ako si spomína, očakával, že sa bude môcť ďalej vzdelávať v bankovníctve a zároveň prehĺbovať svoj duchovný život. V Ciudad Real sa zapojil do aktivít Katolíckej akcie, kde sa zoznámil s otcom Nicolásom Úrizom, novovymenovaným duchovným asistentom mládežníckej sekcie. Keďže potreboval predsedu sekcie, vybral si Navarra na túto úlohu. Obaja sa s plným nasadením pustili do práce, vďaka čomu sa počet účastníkov Katolíckej akcie rýchlo zvýšil.

Francisco Navarro venoval všetok svoj voľný čas apoštolátu v Katolíckej akcii, pričom sa snažil zlepšovať vo

svojej profesionálnej oblasti a zároveň si udržiaval kresťanský spôsob života, ktorý si osvojil počas svojej druhej „konverzie“. Pestovanie náboženského života a apoštolská horlivosť mu umožnili pozeráť sa na svoj život novým pohľadom a uvedomil si potrebu duchovného prehĺbenia. Túto vnútornú situáciu, ktorú možno nazvať „treťou konverziou“, opisuje takto: „Čím viac som sa odovzdával práci v Katolíckej akcii, tým jasnejšie som videl potrebu duchovného života a rástla vo mne túžba úplne sa oddať Pánovi. Postupne sa vo mne začalo objavovať povolanie – žiť v celibáte a venovať sa apoštolátu – ale všetci kňazi, ktorých som sa na to pýtal, mi hovorili, že to nie je možné. Ak som mal túto túžbu po odovzdanosti, mohol som ísť do kňazského seminára pre neskoré povolania v Salamanke alebo vstúpiť do Spoločnosti Ježišovej. Takto mi to navrhoval aj môj duchovný

sprievodca, ale ja som s tým nesúhlasil a stále som hľadal riešenie.“

V tomto duchovnom rozporení si v jednom časopise prečítal správu o vysviacke prvých troch kňazov Opus Dei. Krátka zmienka o tejto inštitúcii ho zaujala a pomyslel si, že by to mohla byť odpoveď na jeho otázky. Toto sa stalo na prelome rokov 1944 a 1945. Snažil sa získať kontakt na Opus Dei, no niekoľko mesiacov sa mu to nedarilo. Okrem osobného stretnutia sa tiež pokúšal čítať články a správy o Opus Dei.

Napokon zistil, že istý časopis vydávaný v Bilbau, „El Mensajero del Corazón de Jesús“, mal poradňu. Bez váhania im napísal a spýtal sa, či nepoznajú adresu Opus Dei. Odpovedali mu, že poznajú len adresu v Bilbau. Keď tam napísal, dostal odpoveď, že najlepšie by bolo obrátiť sa na sídlo v Madride na ulici

Diego de León 14. Po takmer štyroch rokoch hľadania konečne našiel spôsob, ako sa spojiť s touto cirkevnou realitou, ktorá ho nečakane zaujala. Dňa 30. novembra 1948 napísal list „Pánovi riaditeľovi Opus Dei“. V liste vyjadril túžbu po duchovnej dokonalosti – ako sa vtedy hovorilo o svätosti –, ale zároveň zdôraznil, že necíti povolanie ku kňazstvu ani k rehoľnému životu. Uviedol, že má 26 rokov, je zamestnaný v banke a je slobodný. Zaujímal sa o podmienky prijatia do Opus Dei, pretože veril, že tam by mohol dosiahnuť svoj ideál.

Dňa 20. decembra dostal odpoveď. Písal mu práve jeden z troch ľudí, ktorí boli vysvätení v roku 1944: José Luis Múzquiz. V liste mu poskytol zoznam článkov z novín o Opus Dei a dodal: „Ak by ste niekedy prechádzali cez Madrid, pokojne ma prídte navštíviť, aby sme sa mohli

porozprávať o starostiach vášho povolania."

Navarro si pozorne prečítal list a 31. decembra naň odpovedal. Uviedol, že už pozná odporúčanú literatúru, a spýtal sa, či jeho neuniverzitné vzdelanie nebude prekážkou pre vstup do Diela. Vo svojej odpovedi to vyjadril nasledovne: „Mám pochybnosti o tom, či spĺňam potrebné podmienky na členstvo v Inštitúcii; z tohto dôvodu som vo svojom predchádzajúcom liste uviedol, že mám 26 rokov, pracujem v bankovníctve a absolvoval som trhové hospodárstvo. Práve o tomto poslednom bode mám najväčšie pochybnosti, pretože sa domnievam, že na členstvo v tejto Inštitúcii sa vyžaduje vysokoškolské vzdelanie." Na záver vyjadril ochotu stretnúť sa v Madride, pokiaľ to bude počas sviatočného dňa.

Napokon bolo stretnutie dohodnuté na poslednú februárovú nedeľu, 27. februára, o tretej popoludní, v sídle Opus Dei na ulici Diego de León. Keď dorazil, nebol to Múzquiz, kto ho prijal, pretože ten len niekoľko dní predtým odišiel do Spojených štátov. Namiesto neho ho privítal asi tridsaťročný mladík menom Amadeo de Fuenmayor. Počas rozhovoru mu Navarro vyjadril svoje pochybnosti ohľadom odovzdania sa Bohu, na čo mu Fuenmayor porozprával o Isidorovi Zorzanovi, ktorý sa posvätil uprostred sveta pri výkone svojho povolania. Navarro neuviedol, či mu Fuenmayor naznačil konkrétnu možnosť vstupu do Opus Dei, ale pochopil, že svoje zasvätenie Bohu môže uskutočniť práve tam.

Francisco Navarro sa vrátil do Ciudad Real, kde pokračoval v práci v banke a zároveň sa ďalej venoval rozvoju a upevňovaniu mladých členov Katolíckej akcie. Usiloval sa

uplatňovať rady, ktoré dostal v Madride, a prostredníctvom listov aj osobných návštev v hlavnom meste si prehlboval svoje poznatky o povolaní do Opus Dei.

Dňa 11. decembra 1949 sa opäť vrátil do Madridu, pretože Fuenmayor, ktorý bol medzitým vysvätený za kňaza, ho pozval na jednoduché duchovné cvičenia, ktoré sám viedol. Po skončení sa spolu prechádzali a Fuenmayor mu navrhol, aby zorganizoval duchovné cvičenia pre mladých ľudí z Ciudad Real v Molinoviejo, v provincii Segovia. Spolu s duchovným radcom Katolíckej akcie, Nicolásom Úrizom, sa pustili do práce, a keď bol termín dohodnutý na 17. marca 1950, Navarro sa tam dostavil so skupinou 22 mladých mužov z regiónu Mancha.

Na obálku posledného listu, ktorý Navarro napísal pred začiatkom

duchovných cvičení v marci 1950, Fuenmayor napísal poznámku: „Nech sa stretneme (môže zapískať!)“, čo znamenalo, že čoskoro by sa mohol pripojiť k Opus Dei. Až do tej chvíle Fuenmayor ešte neposkytol Navarrovmu záujmu kladnú odpoveď.

Čiastočne tak konal z rozvážnosti: v rámci svojho duchovného sprevádzania musel rozpoznať Navarrove dispozície a schopnosti, aby sa uistil, že rozumie povolaniu do Diela a je schopný naň odpovedať, ako aj určiť, aký typ povolania by pre neho bol najvhodnejší.

V Molinoviejo sa Navarro stretol s Ramónom Montalatom, laikom, ktorý viedol celé podujatie. Kňazom, ktorý viedol duchovné cvičenia, bol otec Jesús Urteaga. Okrem prednášok a meditácií bolo veľa času na osobnú reflexiu. Navarro sa dôkladne porozprával s kňazom, a ak mu

zostávali nejaké pochybnosti, tie sa postupne rozplynuli. Dňa 24. marca 1950 o tom napísal Fuenmayorovi: „Dni strávené v Molinoviejo mi priniesli veľa svetla a pomohli mi vyriešiť mnohé pochybnosti, či už s otcom Jesúsom, alebo s Ramónom. Ale predpokladám, že mi ešte niečo nové poviete aj Vy."

Po skončení duchovných cvičení sa Navarro chcel zastaviť v Madride hneď v stredu 22. marca, aby oznámil Amadeovi de Fuenmayorovi svoje rozhodnutie vstúpiť do Opus Dei. Kvôli nepredvídaným okolnostiam to však nebolo možné. Preto si prostredníctvom korešpondencie dohodli stretnutie na nedeľu 30. apríla. Po rozhovore s Fuenmayorom napísal Josemaríovi Escrivá list so žiadosťou o prijatie do Opus Dei. V ňom zhrnul svoju cestu nasledovne:

„Drahý otče, od roku 1945, keď som prvýkrát začal počúvať o Diele, som túžil ho spoznať, čo sa mi postupne začalo dariť od februára 1949, keď som nadviazal kontakt s otcom Amadeom de Fuenmayor.

Prostredníctvom rozhovorov s ním som sa čoraz viac zbližoval s duchom Diela, najmä po absolvovaní duchovných cvičení v Molinoviejo. Preto Vás žiadam o prijatie ako interného supernumerára [podľa vtedajšej terminológie to zodpovedá dnešným pridruženým]. Verím, že moju žiadosť prijmete, s úctou Vás pozdravuje Francisco Navarro Rodríguez."

Od tohto momentu začal Navarro pravidelne prijímať formáciu v Opus Dei, ktorá bola v prvých mesiacoch určená len pre neho. Táto situácia trvala až do 8. decembra 1950, keď sa udiala významná udalosť: Rafael Poveda Longo a Pedro Zarandona Antón požiadali o prijatie do Opus

Dei ako pridružení. Krátko nato, 14. februára 1951, urobil to isté aj Francisco Uceda Toledo.

Vývoj a rast počas rokov 1950-1952

Existuje množstvo dokumentárnych podkladov na opis cesty, ktorá priviedla prvých pridružených k Opus Dei. Príbehy mnohých z nich by zaplnili mnoho strán, ale keďže obmedzenia času a priestoru neumožňujú podrobné rozpracovanie, vysvetlíme stručne, ako prebiehal nárast počtu pridružených v prvých rokoch.

Prvé ohnisko treba umiestniť takmer súčasne do Madridu a Ciudad Real. V hlavnom meste La Manchy sa v dôsledku duchovných cvičení v Molinovieju viacerí mladí ľudia rozhodli udržiavať a rozvíjať vzťah s Opus Dei. Pomáhala im v tom aj činnosť poradcu otca Nicolása Úriza, ktorý v tom čase požiadal o prijatie do Kňazskej spoločnosti Svätého

Kríža. Na sprostredkovanie formácie prichádzali často niektorí laici z Madridu a stretávali sa s týmito mladými ľuďmi buď v parku, v kaviarni, alebo u niektorého z nich doma. Od samého začiatku sa cítila potreba mať miesto na stretávanie, čo sa podarilo získať až po troch rokoch. Tí, ktorí požiadali o prijatie, sa čoskoro začali pravidelne zúčastňovať mesačných duchovných obnov v Madride.

V Madride sa okolo známych Povedu a Ucedu sformovala skupina, ktorá sa mesiac čo mesiac rozrastala. Prvé kroky sprevádzal Amadeo de Fuenmayor. V auguste 1951 sa podarilo získať byt na ulici Bravo Murillo v štvrti Tetuán. V Madride bola aj ďalšia skupina pridružených, ktorí boli univerzitnými študentmi alebo mladými profesionálmi s nejakým akademickým titulom. Začali sa stretávať najskôr v byte na ulici Sagasta a neskôr si našli

apartmán na ulici Menorca, ktorý nazvali „Estudio“. Obe skupiny, spolu so skupinou v Ciudad Real, mali spoločnú miestnu radu, teda tých istých zodpovedných za ich formáciu a apoštolský rozvoj. Aj mesačné duchovné obnovy, ktoré sa konali v niektorých kostoloch Madridu, boli pre všetkých.

Mimo Madridu sa rast začal v mestách, kde už existovalo centrum Opus Dei. Tak to bolo v prvých rokoch v Zaragoze, Barcelone, Valencii, Granade a čiastočne aj v Santiagu de Compostela a Salamanke. V mestách Valladolid, Bilbao a Sevilla trvalo dlhšie, kým sa podarilo zapustiť korene. Niektoré z nich spomenieme podrobnejšie.

V Barcelone bol prvým, kto požiadal o prijatie, študent práva Francisco Javier Hervada, ktorý navštevoval kolégium Monterols. Mal povolanie k celibátu, no nepovažoval sa za

vhodného na povolanie numerára.
Na jeseň 1951 požiadal o prijatie. Aby pomohli ďalším mladým mužom rozlišovať ich cestu, riaditelia Monterols zvažovali tri možnosti.

Po prvé, povzbudzovali katalánskych obyvateľov rezidencie, aby sa zoznámili s viac ľuďmi z barcelonských štvrtí a blízkych miest. Po druhé, venovali väčšiu pozornosť tým mladým neuniverzitným profesionálom a slobodným mužom, ktorí sa zúčastňovali na duchovných obnovách, meditáciách alebo duchovnom vedení v Monterols. A po tretie, hľadali možnosti nadviazania kontaktu s mladými pracovníkmi, napríklad pri východoch z tovární či v komunitných centrách.

Keď sa preskúmala pomoc, ktorú mohli poskytnúť katalánski obyvatelia Monterols, ukázalo sa, že ich nie je veľa, a ešte menej

pochádzalo priamo z Barcelony a okolia. Medzi spomínanými mladými neuniverzitnými profesionálmi boli niektorí, ktorí sa začiatkom roku 1952 stali pridruženými Opus Dei. Najúčinnnejšou stratégiou sa však ukázala tretia možnosť. Julián Herranz spomína, že riaditelia Monterols požiadali niekoľkých obyvateľov, aby sa stretávali s mladými robotníkmi a zamestnancami, aby ich spoznali a rozprávali im o Opus Dei a jeho formácii. Keďže na začiatku nemali presné preferencie, rozhodli sa ísť k jednej z najznámejších priemyselných tovární v Barcelone – La Maquinista Terrestre y Marítima, ktorá mala vtedy asi tritisíc zamestnancov. No nebolo to jediné miesto. Navštívili aj štvrte Poble Nou, Badalona, Hostafrancs, Hospitalet, Terrassa a Sabadell. Tieto aktivity viedli Diego Martínez Caro, Javier de Pedro, Julián Herranz a niekoľkí ďalší. Spočiatku pracovali trochu

improvizovane, pretože nemali priestory na rozhovory či prednášky, takže využívali dostupné miesta, napríklad odľahlé časti barov. Čoskoro však získali byt, kde sa nachádzalo prvé centrum Opus Dei v Barcelone, nazvané El Palau, na ulici Balmes, ktoré sa stalo referenčným bodom.

V Zaragoze bol mladý administratívny pracovník s duchovnými otázkami nasmerovaný do centra Opus Dei svojím duchovným radcom, karmelitánskym rehoľníkom. Tam našiel odpoveď a v novembri 1951 sa pripojil k Opus Dei. V priestoroch Katolíckej akcie, ktoré často navštevoval, sa rozprával so svojimi priateľmi a niektorí z nich sa dostali do kontaktu s apoštolskou prácou Opus Dei. Boli to robotníci pracujúci v rôznych dielňach v meste. Takto sa vytvoril reťazový efekt a apoštolská činnosť medzi týmito robotníkmi

rástla, pričom viacerí požiadali o prijatie. Čoskoro sa im podarilo získať miesto na stretávanie.

V roku 1950 už bola vo Valencii pomerne rozsiahla činnosť Opus Dei a v hlavnom meste i v hlavných mestách provincie bolo značné množstvo supernumerárov. Táto pôda uľahčila rozvoj pridružených členov ako v meste tak aj v jeho okolí. Hoci existuje len málo dokumentov z rokov 1951 a 1952, je známe, že na konci akademického roka 1951-52 už vo Valencii boli niektorí pridružení, pričom na prvý pohľad upútava rozmanitosť ich rodných miest: Titaguas, Llombai, Foios, Pobla de Vallbona, Canals atď., teda obcí v blízkosti Valencie. O nich sa starali Juan Antonio Paniagua a Constantino Gargallo, pričom im ako kňaz pomáhal don Miguel Rivilla. Čoskoro získali do užívania starý dom na ulici Samaniego, ktorý sa

uvoľnil po otvorení rezidencie La Alameda.

Pridružení členovia sa začali objavovať aj na miestach, kde nebolo centrum Opus Dei a kde sa spočiatku neplánovalo začať činnosť, ako napríklad Teruel, Logroño alebo Girona. Začiatky v týchto mestách umožnil záujem jednotlivcov dozvedieť sa viac o Opus Dei. Na základe toho sa rozvinula výmena listov a cesty medzi Zaragozou či Barcelonou a týmito mestami, aby sa venovali tým, ktorí požiadali o prijatie.

Spoločné črty práce

Venovali sme sa procesu, ktorý viedol Francisca Navarra k žiadosti o prijatie do Opus Dei, pretože jasne ukazuje charakteristiky stavu pridruženého. Samozrejme, každá cesta povolania je jedinečná, ale medzi tými, ktorí požiadali o prijatie, existuje spoločná črta: boli v procese

hľadania zmyslu svojho života a túžili nájsť ideál, pre ktorý by stálo za to zasvätiť svoj život. Pri svojom pátraní sa stretli so štandardnými odpoveďami na zasvätenie sa Bohu: rehoľný stav alebo kňazstvo. Preto, keď objavili Opus Dei, pocítili isté osvietenie a upevnili sa v presvedčení, že našli cestu, ktorú hľadali.

Spoločným menovateľom, ktorý vysvetľuje rast počtu pridružených vo všetkých mestách, sú priateľské a pracovné vzťahy. Na rozšírenie okruhu známych a rozvoj priateľstva sa v každom mieste postupovalo rovnako, či už na individuálnej úrovni alebo pri podpore apoštolskej činnosti. Bežnou praxou bolo zdieľanie záujmov, ako sú šport, výlety alebo krátke pobyty na vidieku. V Katalánsku sa ujal zvyk chodenia do hôr a vzhľadom na blízkosť mora aj veslovania na lodiach. V Madride sa dialo niečo

podobné, len namiesto mora sa využívalo jazero v Retire. V Zaragoze sa podnikali pešie túry do okolitých oblastí, najmä v lete k riekam, kde sa kúpali, športovali, spoločne jedli, viedli dlhé rozhovory a venovali sa pobožnostiam, napríklad modlitbe ruženca alebo meditácii. Niečo podobné sa dialo aj v Granade. Veľké plány sa nerobili, čiastočne preto, že počet členov a materiálne prostriedky to neumožňovali.

Duchovné aktivity pre ľudí, ktorí neboli členmi Opus Dei, sa začali organizovať až po tom, čo sa ich počet zvýšil. Ponúkali sa prednášky o základnej kresťanskej formácii, sväte omše a duchovné obnovy, najmä v Barcelone a Madride. V menších mestách v týchto rokoch ešte nebolo možné organizovať takéto podujatia.

Pôvod pridružených členov z tohto obdobia sa líšil podľa miest a závisel od sociálnych alebo pracovných

vzťahov prvých členov Opus Dei. V Zaragoze sa pracovalo prevažne v robotníckom prostredí, v Girone medzi telegrafistami, v Barcelone a okolí hlavne so študentmi stredných odborných škôl, v Ciudad Real s profesionálmi z administratívnej oblasti, v Santiagu de Compostela s ľuďmi z akademického prostredia, v Granade s ľuďmi z vidieka atď. Od začiatku sa zapájali aj ľudia z univerzitného prostredia, najmä v Madride, kde sa formovala skupina so špecifickým miestom na stretávanie, ako aj v Barcelone a Valencii. Väčšina bola mladšia ako 25 rokov a tvorili ju študenti alebo mladí profesionáli. Niektorí, ktorí požiadali o prijatie, mali viac ako tridsať rokov, no bolo ich menej. Rozmanitosť osobných situácií znemožňuje vytvoriť jednotný profil pridružených, pretože podľa svojho povolania a pôvodu pochádzali zo všetkých spoločenských vrstiev.

Týždne konvivencie

Jednou z aktivít, ktorá okrem svojho špecifického cieľa poslúžila aj na to, aby sa pridružení členovia z rôznych miest spoznali a nadviazali vzťahy, boli tzv. konvivencie. Riaditelia Opus Dei venovali osobitnú pozornosť tomu, aby tieto stretnutia predstavovali významný míľnik vo formácii pridružených členov, najmä v prvých mesiacoch ich existencie.

Prvé konvivencie sa konali v lete 1952 v Molinovieju. Bola to príležitosť predstaviť povolanie do Opus Dei živým a osobným spôsobom. Zúčastnili sa ich pridružení z celého Španielska v dvoch po sebe nasledujúcich etapách. Na prvom stretnutí bolo 22 účastníkov z Madridu, Girony, Terrassy, Barcelony, Ciudad Real, Valencie, Cádiz a Santiaga de Compostela. Druhé malo 28 účastníkov, ktorí prišli z Madridu,

Zaragozy, Ciudad Real, Girony, Terrassy, Barcelony, Badalony, Valencie, Logroña a Granady. Z tých, ktorí požiadali o prijatie pred termínom týchto stretnutí, sa 19 nemohlo zúčastniť.

Aby sa mohli zúčastniť, museli prekonať prekážky v troch oblastiach: profesijnej, finančnej a rodinnej. V pracovnej sfére predstavovali problém najmä zamestnanci, úradníci a robotníci. V tých rokoch ešte neexistovala pevná úprava letných dovolení. Vo väčšine prípadov išlo len o krátkodobé pracovné voľno, ktoré zriedka presiahlo pätnásť dní. Pokiaľ ide o financie, situácia nebola neprekonateľná, keďže náklady na spolužitie boli prispôbené možnostiam účastníkov. V mnohých prípadoch si však museli zabezpečiť dodatočné zdroje – či už z úspor, alebo prostredníctvom nadčasov.

Zostávala ešte rodinná otázka. Tí, ktorí už dosiahli plnoletosť (vtedy to bolo 21 rokov), mali väčšiu slobodu rozhodovania. Mladší však potrebovali súhlas rodičov. Napriek tomu mohli mať rodinné záväzky aj starší účastníci. V konečnom dôsledku však len veľmi málo ľudí sa nemohlo zúčastniť kvôli rodinným povinnostiam.

Konvivencie sa stali dôležitým bodom v ranej histórii pridružených. Hoci sa ich nemohli zúčastniť všetci, skúsenosť z Molinovieja pomohla dosiahnuť viacero cieľov. Jedným z nich bol začiatok komplexného formačného plánu, ktorý sa stal smernicou do budúcnosti. Nemenej dôležité bolo hlbšie pochopenie povolania pridruženého a ocenenie úlohy zakladateľa Opus Dei. Tretím kľúčovým aspektom bolo zakúsiť univerzalitu Opus Dei a realitu duchovnej rodiny. Po návrate si účastníci priniesli bohaté vedomosti

a nadšenie, ktoré podporilo rast apoštolskej činnosti.

Napokon je potrebné zdôrazniť, že cieľom tejto analýzy bolo predstaviť vznik pridružených ako nový spôsob prežívania rovnakého povolania v Opus Dei. Ide teda o duchovný fenomén, ktorý by sa nemal redukovať len na sociologické kategórie alebo štatistické údaje. Takéto zjednodušenie by totiž narušilo jeho pravú podstatu – tajomnú premenu v hĺbke ľudského svedomia. S odstupom rokov možno hodnotiť život mnohých z týchto prvých pridružených členov ako výnimočný, ba dokonca hrdinský a svätý.

Constantino Ángel

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sk-sk/article/prvi-pridruzeni-opus-dei/](https://opusdei.org/sk-sk/article/prvi-pridruzeni-opus-dei/)
(21.03.2026)